

der for større eller mindre Kredse (een eller flere Kommuner) maatte danne sig Foreninger af Kreatureiere med det Formaal at modvirke Udbredelsen af Tuberkeltæring blandt Hornkvæg, og naar det til den Ende i Bedtægterne for en saadan Forening er fastsat, at Medlemmerne paa bestemte Tider af Aaret skulle lade deres Dyr undersøge af en examineret Dyrlæge, at de Dyr, der ved et saadant Efterhyn befindes angrebne af Tuberkeltæring, ved Eierens Foranstaltning skulle nedslaaes, medmindre de afhændes til Slagtning, samt at Værdien af de nedslaaede Dyr erstattes Eierens af Foreningen — blive de til de ommeldte Dyrlægeundersøgelser, dog kun til to aarlig for hver Besætning, medgaaede Udgifter, beregnede efter Reglerne i denne Lovs § 16, igjennem den paagjældende Forening at udrede af Statskassen.“ Det er i det Hele taget den pekuniære Støtte, som Indenrigsministeren foreslaar, at Staten skal yde for at bekæmpe denne Sygdom. Jeg tror, det vilde være rigtig, at man der gik et væsentligt Skridt videre, og jeg haaber derfor, som sagt, naar man kommer til de Oplysninger, som ere fremkomne fra Dyrlægestanden, at Indenrigsministeren vil være villig til at gaa videre i saa Henseende. Det er ikke nok at forhøje at møde med Kreaturerne paa Markedet eller at sælge dem til Mennekesføde, men hvor Sygdommen viser sig mere udbredt, og hvor det skulde vise sig nødvendigt at gribe kraftigere ind for at tilintetgjøre de Individuer, hvorfra Smitten breder sig, forekommer det mig, da det jo er en Sag af saa stor Vigtighed for Befolkningen her i Landet, for Samfundet i økonomisk og i hygieinisk Henseende, at det vilde være fuldt naturligt, om Ministeren vilde træde til og ved Bidrag fra Statskassen søge at bekæmpe Sygdommen saa energisk som mulig. Hvorledes man i saa Henseende skulde gaa frem, og hvilke Forholdsregler man skulde tage for at støtte den private Virksomhed, som allerede udfoldes fra alle Landbosforeningers Side for at bekæmpe denne Sygdom, skal jeg ikke komme nærmere ind paa, da jeg haaber, det kan blive gjort til Gjenstand for Drøftelse i et Udvalg; men jeg vil udtale Ønsket om, at Ministeren i saa Henseende vil stille sig lidt mere imøbekommende, end jeg mener, han gjorde i Fjor. Jeg tror som sagt, at de Oplysninger, som ere komne frem, og jeg formoder, at den høitærede Minister har hyderligere Oplysninger i saa Henseende, maa medvirke til, at Ministeren indser Nødvendigheden af, at der fra Statens Side ydes en langt kraftigere Assistance end den, der indeholdes i det foreliggende Lovforslag.

Indein: Enhver Lovgivning om smittsomme Sygdomme hos Husdyrene eller enhver Lov, som har Hensyn til vore Husdyrs Sundhedstilstand, har selvfølgelig et dobbelt Diemed. Den maa gaa ud paa ikke alene at træffe saadanne Foranstaltninger, at Sundhedstilstanden blandt vore Husdyr kan bevares og derved de økonomiske Tab undgaaes, som selve Sygdommen forarsager ved Kreaturerens Død, men den maa tillige være saaledes indrettet, og navnlig maa Administrationens Benyttelse af denne Lov være saaledes, at den til enhver Tid sikker den fri Afsetning til Udlandet af vore Husdyr. Denne Afsetning har jo en saa overordentlig økonomisk Betydning for Landet, at ethvert Skridt, som fra Udlandet gjøres mod den fri Indførsel af Husdyr her fra Landet, svider haardt til alle os Landsmænd. Vi have jo endnu i friskt Minde, hvorledes det gik, da for nogle Aar siden Svinedifteritis begyndte at udbrede sig her i Landet. Vi have tildels nu overvundet dette Tab, idet vi ved andre Foranstaltninger vistnok have naaet at faae omtrent samme Pris for vore Dyr som tidligere, men ikke desto mindre maa vi sige os selv, at hvis vi kunne faae den friere Udførsel af vore Svin, som vi havde tidligere, navnlig til Tyskland, tilbage, vilde derved være opnaaet et overordentlig stort Gode. Det er i saa Henseende heldigt for os og tillige ret mærkeligt, at der for Diebliffet er en Bevægelse oppe mellem Tysklands Landmænd — ikke mellem de tydske Arbeidere alene, Fabrikanter og Njøbstadbeoere, men ogsaa mellem selve de tydske Landmænd — for at faae dette Forbud hævet. Det har nemlig vist sig, at den tydske Bestyttelseslovgivning virker i den Grad skadelig endog for Landmanden, at Landmændene selv i Slesvig og Holsten nylig have udtalt sig offentlig for Ophævelsen af Forbudet mod Indførsel af Svin. Naar en saadan Mulighed staar aaben, at vi maaske inden snøe Tid kunne naae at faae dette Forbud hævet, er det naturligvis i allerhøieste Grad af Interesse for os, at alle Forhold her i Landet ere saaledes, at der ikke hos de udenlandske Regjeringer kan være nogenjomhelst Betænkelseheder ved at aabne Indførselen her fra Landet. Det glæder mig at kunne udtale efter Alt, hvad jeg veed om de paagjældende Forhold, at jeg tror, at vore Veterinærautoriteter i saa Henseende ere gaaede frem saa fuldstændig loyalt, aabent og ærligt baade lige overfor os selv og lige overfor Udlandet, at vi i saa Henseende staa gunstigere end maaske mange andre Lande. Hvorledes Sundhedstilstanden er blandt vore Husdyr her i Landet, ligger klarere for Dagen for